

ת"פ 33820/03/16 - מדינת ישראל נגד אנאבל זמיר - כתב האישום נגדה בוטל בהסכמה, איריס בג'רנו, נטלי ביץ - כתב האישום נגדה בוטל בהסכמה, חן אברבנאל - כתב האישום נגדה בוטל בהסכמה...

בית משפט השלום בפתח תקווה

22 ינואר 2017

ת"פ 33820-03-16 מדינת ישראל נ' זמיר ואח'

בפני	כב' השופטת הבכירה ניצה מימון שעשוע
המאשימה	מדינת ישראל
נגד	
הנאשמים	

1. אנאבל זמיר - כתב האישום נגדה בוטל בהסכמה
2. איריס בג'רנו
- ע"י ב"כ עו"ד עינת שמואלי-גבאי מהסנ"צ
3. נטלי ביץ - כתב האישום נגדה בוטל בהסכמה
4. חן אברבנאל - כתב האישום נגדה בוטל בהסכמה
5. בנימין מרדכי שלזינגר - כתב האישום נגדו בוטל בהסכמה

החלטה

בפני בקשה לביטול כתב אישום מחמת הגנה מן הצדק ואכיפה בררנית.

כתב האישום הוגש מלכתחילה נגד חמישה נאשמים, וייחס להם עבירה של הסגת גבול פלילית. לנאשמת 2 יוחסה גם עבירה של תקיפה חבלנית.

לאחר הידברות בין ב"כ הצדדים, הודיעה המאשימה כי היא חוזרת בה מכתב האישום נגד הנאשמים 1, 3, 4, 5, כך שנותרה בכתב האישום הנאשמת 2 לבדה (להלן: **הנאשמת**).

עובדות כתב האישום הינן כדלקמן:

1. המתלונן היה מנהל חוות הקופים במושב מזור.
2. הנאשמת והנאשמים שנחקרו מכתב האישום (להלן: **המתנדבים**) היו מתנדבים בארגון "מאבק הקופים בישראל".
3. ביום 19.5.14 הגיעו הנאשמת והמתנדבים לחוות הקופים **כדי לצלם את החווה ולספור את הקופים** במקום, זאת במסגרת מאבקם כנגד סחר בקופים.

4. מאחר שלא הצליחו לצלם מבחוץ, ניגשה הנאשמת אל שער הכניסה.

5. המתלונן פתח את שער הכניסה והנאשמת דחפה את השער על מנת להכנס אל החווה. כתוצאה מדחיפת השער, מעד המתלונן ונחבל באצבע ימין.

6. הנאשמת רצה פנימה כדי לצלם את כלוב הקופים. בתגובה, רדפו המתלונן ושניים מעובדי החווה אחרי הנאשמת, תפסו אותה, הכניסו אותה לכלוב ונעלו אותה שם עד שהגיעה המשטרה.

כבר למקרא כתב האישום עולה חוסר מידתיות מתמיה בין העבירה המיוחסת לנאשמת, דחיפת השער פנימה לאחר שהמתלונן פתח אותו, כאשר ברי מכתב האישום כי החבלה שנגרמה למתלונן נגרמה כתוצאה ממעידתו ולא מתקיפה מכוונת של הנאשמת כלפיו, אל מול מעשי התקיפה והכליאה שבוצעו על ידי המתלונן כלפי הנאשמת, בסיוע עובדים הסרים למרותו. המתלונן עם שני העובדים האחרים תפסו בצוותא את הנאשמת, גררו אותה לכלוב בניגוד לרצונה, וכלאו אותה בו למשך פרק זמן לא מבוטל, עד להגעת המשטרה למקום. מדובר בתגובה חמורה ונעדרת כל פרופורציה למעשי הנאשמת - שעל פי הנטען בכתב האישום, כל רצונה היה לצלם את הקופים כדי לתעד מעשי עוולה שהארגון ההתנדבותי בו היתה פעילה רצה למחות נגדם. אין בכתב האישום כל טענה, כי הנאשמת התכוונה לגרום נזק לחווה, לעובדיה או לרכושה, או לנקוט אלימות, ולא היתה כל סכנה מיידית שכדי להתגונן מפניה הצדיקה מעשי תקיפה וכליאה חמורים כמתואר בכתב האישום עצמו.

יצוין כי המתלונן נחקר באזהרה על מעשיו, וכן נחקרו באזהרה שני העובדים המעורבים. החלטת המשטרה היתה לסגור את התיק ולא להגיש כתבי אישום כנגד שני הצדדים, המתנדבים מזה והמתלונן מזה, אך לאחר שהמתלונן ערער על ההחלטה, הוגש כתב האישום. כאמור לעיל, המאשימה שבה ונמלכה בדעתה לאחר הגשת כתב האישום ביחס למתנדבים, והסכימה למחוק את כתב האישום נגדם, והתוצאה היא שהנאשמת לבדה עומדת לדין בכתב אישום שרק למקרא תוכנו עולה השתוממות מכך שמעשיו הבריוניים של המתלונן לא הובילו לנקיטת כל סנקציה פלילית כלפיו, בעוד שמעשיה של הנאשמת, שהינם מבחינה עובדתית ברף הנמוך ביותר של עבירות האלימות, כאשר נראה כי הפגיעה במתלונן נגרמה בשוגג בעת דחיפת השער פנימה, ולא כוונה כל אלימות מצידה אל גופו, הם שמובאים לדין בפני בית המשפט.

סמכות העיכוב האזרחי אינה כוללת בחובה סמכות של כליאה, שיש בה היבט של השפלה בפומבי, קל וחומר כאשר לא היתה כל סכנה שנשקפה מהנאשמת, וניתן היה להסתפק בסגירת שער החווה ונעילתו עד להגעת המשטרה, אילו כל חפצו של המתלונן היה למנוע את עזיבת הנאשמת את החווה, וספק אם גם לכך היתה לו סמכות בדין, שכן הסמכות קמה רק מקום שמעוכב מתנגד להשאר במקום עד להגעת המשטרה, ואילו הנאשמת כלל לא ביקשה לעזוב את החווה. נראה על פניו של כתב האישום, כי תגובת המתלונן היתה כוחנית ונקמנית, והיא אינה עולה בקנה אחד עם הפעלת כח מידתית לצורך העיכוב.

ב"כ הנאשמת הגישה את חומר הראיות, והפנתה להודעת המתלונן עצמו, ממנה עולה כי תיאור מעשיו כלפי הנאשמת בכתב האישום היה **מצמצם**, ובפועל האלימות שנקטה על ידו כלפי הנאשמת היתה חמורה יותר:

ראשית, עולה מההודעה כי המתלונן פתח את השער, שהינו דלת ברזל כבדה הנפתחת כלפי פנים, כדי לצאת לכיוון המשרד, והופתע מכך שהדלת נדחפה ע"י הנאשמת, וכתוצאה מהדחיפה נפל ארצה ונחבל. לדבריו, תפס לה את הרגל בעודו נופל ארצה, היא כמעט נפלה אך רצה פנימה, הוא החל לרדוף אחריה 50 מ', וקרא לעובדים התאילנדים לעזור לו.

"התקרבותי אליה תפסתי אותה בשיער בראש, וביד שמאל שלה, ביקשתי מאחד העובדים שלי לתפוס אותה ביד השניה, כי היא החלה להתפרע ולצעוק "תעזרו לי תופסים אותי", ועובד נוסף שלי ביקשתי ממנו לאחוז אותה ברגל, וגררנו אותה לכיוון שער היציאה מהמתחם ובדרך אמרתי לעצמי היא מסוכנת (...). אכניס אותה לכלוב הסגר עד לבוא המשטרה (...). הכנסנו אותה אני ושני העובדים, נעלתי את הכלוב, פשוט טרקתי את הדלת, ואין ידית לכן היא לא יכולה לצאת ויצאתי מהכלוב והתקשרתי למשטרה".

בהודעתו השניה, שנגבתה יומיים לאחר האירוע, ובה נחקר המתלונן באזהרה, עולה כי לא הנאשמת לבדה היא שדחפה את השער, וכי המתלונן מייחס את דחיפת השער לכל חבורת המתנדבים:

"יצאתי ממתחם החווה החוצה כדי לקחת מטען מהמשרד שלי וארבו לי מחוץ לשער החווה, שער אטום מברזל. איך שהכנסתי מפתח וסובבתי אותו לפתיחה, הם דחפו את השער הכבד, בזווית העין ראיתי שהם מחזיקים את המזמרה ביד, מעוצמת המכה הם הפילו אותי לרצפה וכך נחבלתי בצורה קשה, בעודי נופל הצלחתי לאחוז ברגלה של הבחורה הג'ינג'ית שהיום אני יודע ששמה איריס...".

המתלונן גם הודה כי לאחר שהנאשמת כבר היתה כלואה בכלוב, היא צרחה לעזרה לחבריה, "תתקשרו לכל הפעילים שלנו", וכדי להשתיקה התיז עליה מים בזרנוק.

שניים מעובדי החווה אישרו כי פעלו בהוראת המתלונן כשגררו את הנאשמת לכלוב וסגרו אותה בו.

הנאשמת בהודעתה מוסרת תיאור דומה לזה של המתלונן לגבי מעשיו ומעשי עובדיו כלפיה, כשהיא מציינת שהמתלונן ועובדיו תפסו אותה בגפיה וגררו אותה, ושגם ניסו להוציא ממנה את הטלפון הנייד, שהחביאה במקום מוצנע בגופה, בכח - אך היא התנגדה. היא ציינה כי היתה כלואה בכלוב כרבע שעה שכשהמתלונן משפריץ עליה מים מהזרנוק בכוונה.

כן הוצג מסמך רפואי מיום 21.5.14 לפיו לנאשמת נגרמו חבלות (המטומות) בזרוע ימין, בירכיים, בבית החזה, ודימום לאורך הצלע. הוצג גם אישור רפואי מביה"ח השרון, ביחס למתנדב בנימין שלזינגר, לפיו הלה נחבל כתוצאה מהתזת המים לעברו בעוצמה, איבד את הכרתו והתעורר מבולבל.

מהראיות לכאורה עולה איפה, כי המתלונן ועובדיו בהוראתו תקפו את הנאשמת וכלאו אותה רק משום שרצה לתוך החווה כדי לצלם את הקופים. עוד עולה, כי התקיפה המיוחסת לנאשמת הינה כתוצאה כך שהמתלונן הופתע מהדיפת

השער פנימה, וכי לגרסתו לא רק הנאשמת הדפה את השער אלא כל המתנדבים יחד.

כתוצאה מכך עולה טענה מוצדקת של אכיפה בררנית, הן ביחס לנאשמים שנמחקו, ובעיקר ביחס למתלונן שהפעיל כוחות ובריונות כלפי הנאשמת ללא הצדקה, ושנגדו לא הוגש כתב אישום.

על המאשימה לנקוט זהירות בהעמדתם לדין של פעילים חברתיים, כאשר מדובר בעבירות שבוצעו במהלך פעילות לגיטימית של תחקיר או מחאה, ולא למהר בהגשת כתבי אישום על עבירות ברף הנמוך, כגון הסגת גבול למטרת צילום ותיעוד במקומות עבודה, שאין בה פגיעה בצנעת הפרט ואף לא גרימת נזק לאדם או לרכוש בזדון. קל וחומר, במקרה בו תגובת מחזיק המקום חרגה מכל מידתיות סבירה, והגיעה לכדי ביצוע עבירות של תקיפה חבלנית בצוותא וכליאת שווא כלפי הנאשמת.

אין חולק כי מדובר בנאשמת נעדרת עבר פלילי אשר פעלה למען מטרה ערכית של מניעת סבל מבעלי חיים חסרי ישע.

בנסיבות אלה, הגשת כתב האישום נגד הנאשמת לבדה פוגעת קשות בתחושת הצדק ומהווה אכיפה בררנית, במידה יוצאת דופן, המצדיקה ביטול כתב האישום. ראו: ע"פ 2910/94 **יפת ואח' נ' מדינת ישראל**; בג"צ 6781/94 **אולמרט נ' היועץ המשפטי לממשלה**; ע"פ 4855/02 **מדינת ישראל נ' בורוביץ** (פורסמו בנבו).

לפיכך אני מקבלת את טענת האכיפה הבררנית ומורה על ביטול כתב האישום כנגד הנאשמת.

ניתנה היום, כ"ד טבת תשע"ז, 22 ינואר 2017, בהעדר הצדדים.